

распѣвхъ за хулытъ си; доста е само дѣто тѣ отричатъ сществованіето на Зевса и на Венера. Който невѣрва въ тѣзи двѣ божества, той е безбожникъ и слѣдователно азъ считамъ все едно нѣщо Назоренинъ и безбожникъ. Ако ли ми прилгне да олувижъ нѣкого видѣ щете какво ще направѣжъ.

Щомъ са свърши втората часть на вечерята, сътранезницытъ са прострахъ възникъ на одроветѣ си. Настанж почивка и въ туй разстояніе слушахъ сладостны пѣсни и приятны звукъ на аркадскытъ свирки. Главкъ, ако и толкози чувствителенъ, немаше расположење да наруши мълченъето, но Клодій наченж да са безпокои за загубата на времето.

— На здравица ти, Главке, рече той, като испразяше съ начинъ на истъщенъ пѣница толкози чашы колкото буквы имаше въ името Главкъ. Исканж ли да поправишъ вчерашното си лоше щастіе на играта! Ето зароветѣ.

— Както обичашъ, отговори Главкъ.

— Зарове, а пакъ азъ едилъ! Законътъ ги запретиава, извика чиновническы Панса.

— Но ный нема да играймы предъ тебе, почтеннѣйшій Панса; рече Клодій като подрыкваше съ зароветѣ, защото присжтствіето ти забранява сѣко злоупотребеніе и законътъ не са докача отъ самото дѣло, но отъ естевото на дѣлото.

— Какво остроуміе, извика сѣвката.

— Добро, азъ ще са обърнж да гледамъ възъ друга страна, повтори едилътъ.

— Не е време сега, любезный Панса, нека свършимъ вечерята Клодіе.

Клодій склони противъ волята си, и скры неудоволствіето си чрезъ една прозявка.

— *Отвори си устата за да погълне златото*, стихъ отъ една Плавтова комедія, пришушнж Лепидъ на ухото на Салустія.

— *Ее! Азъ познавамъ тѣзи лепкы които залепватъ на сичко което доближжтъ*, отговори Салустій съ другій стихъ отъ сщцата комедія.

Предложихъ са вече послѣднытъ ѣстыя съставены отъ разны сладка и вкусны плодове и виночерпцытъ подадохъ на сътрапезницытъ вино въ голъмы кристалны сѣждове които имахъ на устата си бѣлѣжка за вида и за възрастъ на виното.

— Окусай, Панса, туй лезвійското; то е превъсходно.

— Не е твърдѣ старо, рече Главкъ, но уздрѣло е какъто и ный